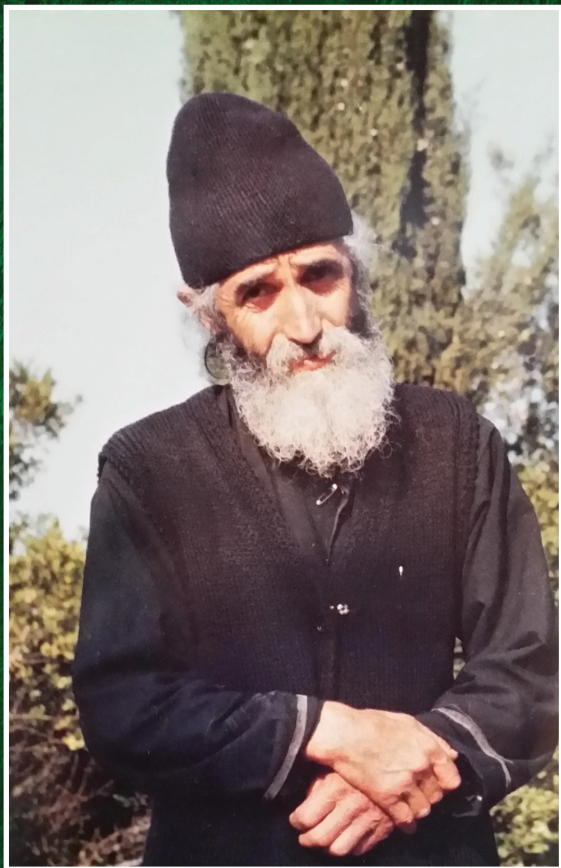
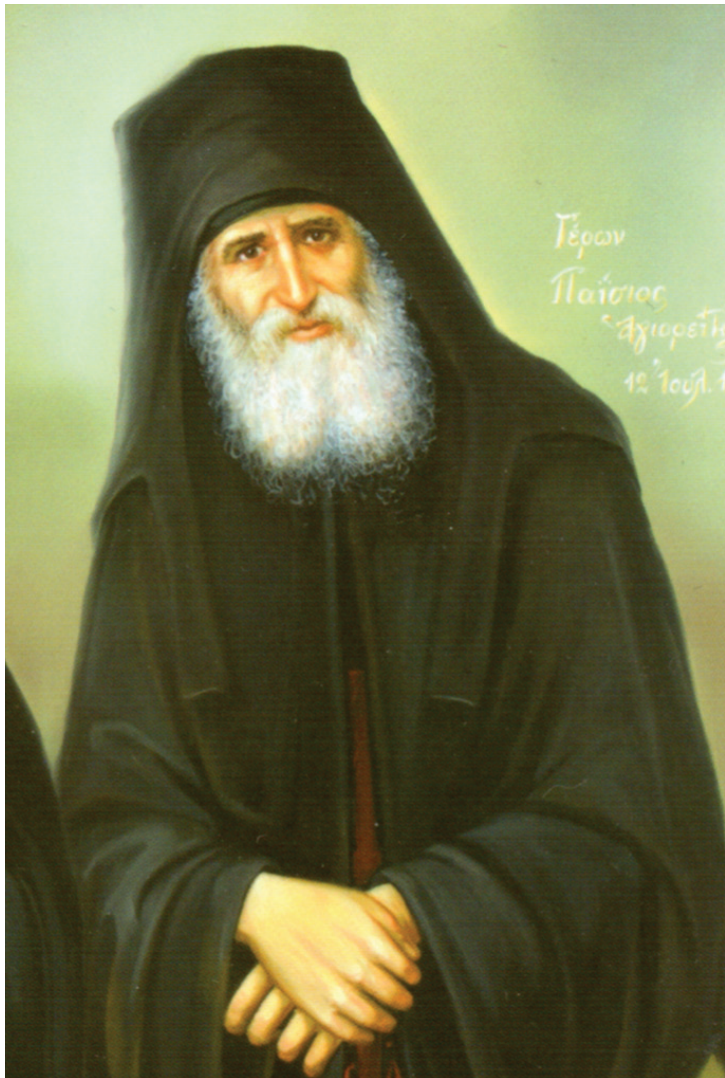

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

ΒΙΟΣ - ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

Γέρον
Πάϊσιος
Ἀγιορείτης
12 Ιουλ. 1912

Πρόλογος

Με μεγάλη συγκίνηση πληροφορηθήκαμε το γεγονός της αγιοκατάταξης του γέροντος Παΐσιου. Ο Άγιος Παΐσιος αγάπησε τον Χριστό με όλη την καρδιά του, την ψυχή του και με όλη τη διάνοιά του. Αυτό τον έκανε να θυσιάζεται καθημερινά, προκειμένου να αναπαύσει τους συνανθρώπους του. Το μικρό του κελλάκι, υπήρξε απάνεμο λιμάνι σε κάθε επισκέπτη. Ήταν για τους πονεμένους ο παρηγορητής, για τους ασθενείς ο ιατρός, για τους εν ανάγκη ευρισκομένους η βοήθεια, γι' αυτούς που αναζητούσαν την αλήθεια, οδοδείκτης και καθοδηγός. «Ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἑωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἔθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν», όπως αναφέρει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, θέλουμε και εμείς μέσα από την έκδοση αυτή της Μητροπόλεώς μας να σας γνωστοποιήσουμε και να σας καταστήσουμε και εσάς μαζί με μας, κοινωνούς της μεγάλης αυτής χαράς και ευλογίας. Παρακαλούμε ταπεινά ο άγιος Παΐσιος να στηρίζει και να ενδυναμώνει όλους μας. Ευχόμαστε πλούσια την ευλογία του Θεού στη ζωή σας και οι ευχές και οι πρεσβείες του αγίου Παΐσιου να είναι πάντοτε μαζί σας.

Μετ' ευχῶν ἐν Χριστῷ

†^c Πέτρος Πεδουλιός

Βίος του Οσίου Παΐσιου του Αγιορείτου

Παιδική ηλικία

Ο Γέροντας Παΐσιος γεννήθηκε στα Φάρασα της Καρπαδοκίας, στη Μικρά Ασία, στις 25 Ιουλίου του 1924. Ο πατέρας του ονομαζόταν Πρόδρομος και η μητέρα του λεγόταν Ευλογία. Ο Γέροντας είχε ακόμα 9 αδέρφια. Στις 7 Αυγούστου του 1924, μια εβδομάδα πριν οι Φαρασιώτες φύγουν για την Ελλάδα, ο Γέροντας βαφτίστηκε από τον θείο του, Άγιο Αρσένιο τον Καρπαδόκη, ο οποίος επέμενε και του έδωσε το δικό του όνομα «για να αφήσει καλόγερο στο πόδι του», όπως χαρακτηριστικά είχε πει.

Πέντε εβδομάδες μετά τη βάπτιση του μικρού τότε Αρσένιου, στις 14 Σεπτεμβρίου του 1924 η οικογένεια Εξνεπίδη, εκδιώχθηκε μαζί με τους υπόλοιπους Μικρασιάτες. Η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στην Κέρκυρα, όπου έμεινε ενάμιση χρόνο. Στη συνέχεια μεταφέρθηκε στην Ηγουμενίτσα και κατέληξε στην Κόνιτσα. Εκεί ο Αρσένιος τελείωσε το δημοτικό σχολείο και πήρε το απολυτήριο του «με βαθμό οκτώ και διαγωγή εξαιρετη». Από μικρός έδειχνε ιδιαίτερη κλίση προς τον μοναχισμό.

Εφηβικά χρόνια και ο στρατός

Στο διάστημα που μεσολάβησε μέχρι να υπηρετήσει στον στρατό ο Αρσένιος δούλεψε σαν ξυλουργός.

Το 1945 κατατάχτηκε στον στρατό και υπηρέτησε σαν ασυρματιστής κατά τον ελληνικό εμφύλιο. Όσο καιρό δεν ήταν ασυρματιστής, πολεμούσε στην πρώτη γραμμή, προκειμένου κάποιοι στρατιώτες που είχαν σύζυγο και παιδιά να μην κινδυνέψουν να σκοτωθούν. Το μεγαλύτερο όμως διάστημα της θητείας του το υπηρέτησε με την ειδικότητα του ασυρματιστή. Απολύθηκε από τον στρατό το 1949.

Μοναχικός Βίος

Ο γέροντας Παΐσιος το 1949 μετά την απόλυσή του από τον στρατό πήγε στο Άγιο Όρος για να μονάσει. Όμως επέστρεψε για μικρό χρονικό διάστημα στον κόσμο για να αποκαταστήσει τις αδελφές του και το 1950 έφυγε ξανά για το Άγιο Όρος.

Στην Ιερά Μονή Εσφιγμένου έγινε η κουρά του, «ρασοευχή», και πήρε το όνομά Αβέρκιος. Εκεί διακρίθηκε για τη μεγάλη αγάπη και κατανόηση που έδειχνε για τους αδελφούς του, την πιστή υπακοή στον γέροντά του και την ταπεινώσή του.

Το 1954 έφυγε από τη Μονή Εσφιγμένου και κατευθύνθηκε προς τη Μονή Φιλοθέου. Μετά από δύο χρόνια, το 1956, έγινε μικρόσχημος μοναχός και ονομάστηκε Παΐσιος.

Το 1958 επισκέφθηκε το Στόμιο Κόνιτσας και παρέμεινε στην Ιερά Μονή Γενεθλίων της Θεοτόκου για τέσσερα χρόνια.

Από εκεί πήγε στο Όρος Σινά στο κελλί των Αγίων Γαλακτίωνος και Επιστήμης. Ο Γέροντας εργαζόταν ως ξυλουργός και ό,τι κέρδιζε το έδινε σε φιλανθρωπίες στους Βεδουίνους, ιδίως τρόφιμα και φάρμακα.

Επιστροφή στο Άγιο Όρος

Το 1964 επέστρεψε στο Άγιο Όρος. Η σκήτη η οποία τον φιλοξένησε ήταν της Μονής Ιβήρων. Στο διάστημα που παρέμεινε εκεί, και συγκεκριμένα το 1966, ασθένησε σοβαρά και εισήχθη στο Νοσοκομείο Παπανικολάου. Υποβλήθηκε σε εγχείρηση, με αποτέλεσμα τη μερική αφαίρεση των πνευμόνων του. Στο διάστημα μέχρι να αναρρώσει και να επιστρέψει στο Άγιο Όρος φιλοξενήθηκε στη Μονή Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου, στη Σουρωτή. Μετά την ανάρρωσή του επέστρεψε στο Άγιο Όρος και το 1967 μετακινήθηκε στα Κατούνια, και συγκε-

κροίμενα στο Λαυρεώτικο κελλί του Υπάτου.

Ήδη το όνομά του είχε αρχίσει να γίνεται αρκετά γνωστό μακριά από το Όρος και κάθε λογής βασιμισμένοι άνθρωποι οδηγούνταν σε αυτόν, μαθαίνοντας για έναν χαρισματικό μοναχό που ονομάζεται Παΐσιος.

Το επόμενο έτος πηγαίνει στο κελλί του Τιμίου Σταυρού στη Μονή Σταυρονικήτα. Εκεί συνδέθηκε με τον Ρώσο γέροντα παπά - Τύχωνα. Ο παπα-Τύχων ανεδέχθει τον γέροντα Παΐσιο στο μέγα σχήμα και κοιμήθηκε τό 1968.

Ο γέροντας Παΐσιος έμεινε στο κελλί του γέροντα Τύχωνα για ένδεκα έτη μετά την κοίμησή του, γιατί αυτό ήταν επιθυμία του γέροντά του λίγο πριν πεθάνει.

Στην Παναγούδα

Το 1979 αναχώρησε από την σκήτη του Τιμίου Προδρόμου και εγκαταστάθηκε στο κελλί της Παναγούδας. Εκεί εργάστηκε σκληρά για να φτιάξει το κελλάκι του, όπου και έμεινε μέχρι και το τέλος τη ζωής του. Από την εποχή που εγκαταστάθηκε στην Παναγούδα πλήθος λαού τον επισκεπτόταν. Ήταν μάλιστα τόσο το πλήθος ώστε να

υπάρχουν και ειδικές σημάνσεις που υποδείκνυαν τον δρόμο προς το κελλί του, ώστε να μην ενοχλούν οι επισκέπτες τους υπόλοιπους μοναχούς. Επίσης δεχόταν πάρα πολλές επιστολές και όπως έλεγε, στενοχωριόταν πολύ, γιατί από τις επιστολές μάθαινε μόνο για διαζύγια και ασθένειες ψυχικές ή σωματικές. Παρά το βεβαρημένο πρόγραμμά του, συνέχιζε την έντονη ασκητική ζωή, σε σημείο να ξεκουράζεται ελάχιστα, δύο με τρεις ώρες το εικοσιτετράωρο. Όλο το βράδυ προσευχόταν για κάθε άνθρωπο που είχε ανάγκη. Για τους ασθενείς, τους πονεμένους, τους απογοητευμένους. Άναβε μικρά κεράκια για κάθε εμπειρίστατο αδελφό του.

Όσους τον επισκέπτονταν με καλή διάθεση τους βοηθούσε και τους απεκάλυπτε πράγματα για τη ζωή τους αν αυτό ήταν για το συμφέρον της ψυχής τους. Όταν όμως τον επισκέπτονταν πολλές φορές από περιέργεια για να διαπιστώσουν δήθεν τα χαρίσματά του, κλείδωνε το μικρό του κελλάκι και έφευγε στο δάσος για προσευχή και ησυχία.

Οι ασθένειές του

Το 1966 ο όσιος Παΐσιος νοσηλεύθηκε στο Νοσοκομείο Παπανικολάου λόγω βρογχεκτασιών. Μετά την επέμβαση για την αφαίρεσή τους και λόγω της χρήσης ισχυρών αντιβιοτικών έπαθε ψευ-

δομεμβρανώδη κολίτιδα, η οποία του άφησε μόνιμα δυσπεπτικά προβλήματα. Κάποια στιγμή, ενώ εργαζόταν στην πρέσσα (μικρό μηχάνημα για να πιέζει τα ξύλα) που είχε στο κελλί του, έπαθε βουβωνοκήλη. Αρνήθηκε να νοσηλευτεί και υπέμεινε καρτερικά την ασθένεια, η οποία του προκάλούσε φοβερούς πόνους για τέσσερα ή πέντε χρόνια. Κάποιοι γνωστοί του γιατροί παρά τη θέλησή του, τον οδήγησαν στο Θεαγένειο νοσοκομείο, όπου και χειρουργήθηκε.

Αντιμετώπιζε τις ασθένειές του με εμπιστοσύνη στον Θεό και χιούμορ. Σε μια από τις πολλές επεμβάσεις, όταν τον έβγαλαν από το χειρουργείο και ήταν γεμάτος με μηχανήματα, σε ερώτηση κάποιου γιατρού πώς αισθάνεται του είπε:

«Να, δεν βλέπεις, σαν αστροναύτης», και με μεγάλο κόπο συνέχισε: «Εδώ μέσα που ήρθα μου έδωσαν και παράσημα», και έδειχνε το στήθος του με όλα εκείνα τα σύρματα, «αλλά δεν ξέρω τι βαθμό μου έδωσαν, συνταγματάρχη ή στρατηγού;».

Παρά την αντίθεση των γιατρών, συνέχισε τη σκληρή ασκητική ζωή και τις χειρωνακτικές εργασίες κάτι που επιδείνωσε και άλλο την κατάσταση της υγείας του.

Το τέλος της ζωής του

Μετά το 1993 ο όσιος Παΐσιος άρχισε να παρουσιάζει αιμορραγίες για τις οποίες αρνούνταν να νοσηλευτεί λέγοντας χαρακτηριστικά ότι «όλα θα βουλευτούν με το χώμα». Τον Νοέμβριο του ίδιου έτους βγήκε για τελευταία φορά από το Άγιο Όρος και πήγε στη Σουρωτή, στο Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου για τη γιορτή του Αγίου Αρσενίου (10 Νοεμβρίου). Εκεί παρέμεινε για λίγες μέρες και ενώ ετοιμαζόταν να φύγει αρρώστησε. Τον μετέφεραν στο Θεαγένειο Νοσοκομείο, όπου διαγνώστηκε όγκος στο παχύ έντερο. Στις 4 Φεβρουαρίου του 1994 ο όσιος χειρουργήθηκε.

Παρότι η ασθένεια δεν σταμάτησε (παρουσίασε μεταστάσεις στους πνεύμονες και στο ήπαρ), ο όσιος Παΐσιος εξέφρασε την επιθυμία να επιστρέψει στο Άγιο Όρος στις 13 Ιουνίου, αλλά λόγω επιδείνωσης της κατάστασής του αναβλήθηκε η μεταφορά του στο Άγιο Όρος.

Στο τέλος του Ιουνίου οι γιατροί τού ανακοίνωσαν ότι τα περιθώρια ζωής του ήταν δύο με τρεις εβδομάδες το πολύ.

Η φροντίδα της γερόντισσας και των αδελφών του Ησυχαστηρίου του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου

στη Σουρωτή ήταν παραδειγματική. Με σεβασμό και αγάπη διακονούσαν τον γέροντα Παΐσιο μέχρι την τελευταία του στιγμή.

Τη Δευτέρα 11 Ιουλίου (γιορτή της Αγίας Ευφημίας) ο γέροντας Παΐσιος κοινωνήσε για τελευταία φορά γονατιστός μπροστά στο κρεβάτι του.

Την Τρίτη 12 Ιουλίου 1994 και ώρα 11:00 το πρωί άφησε την τελευταία του πνοή, παραδίδοντας την ψυχή του στον Χριστό που τόσο αγάπησε.

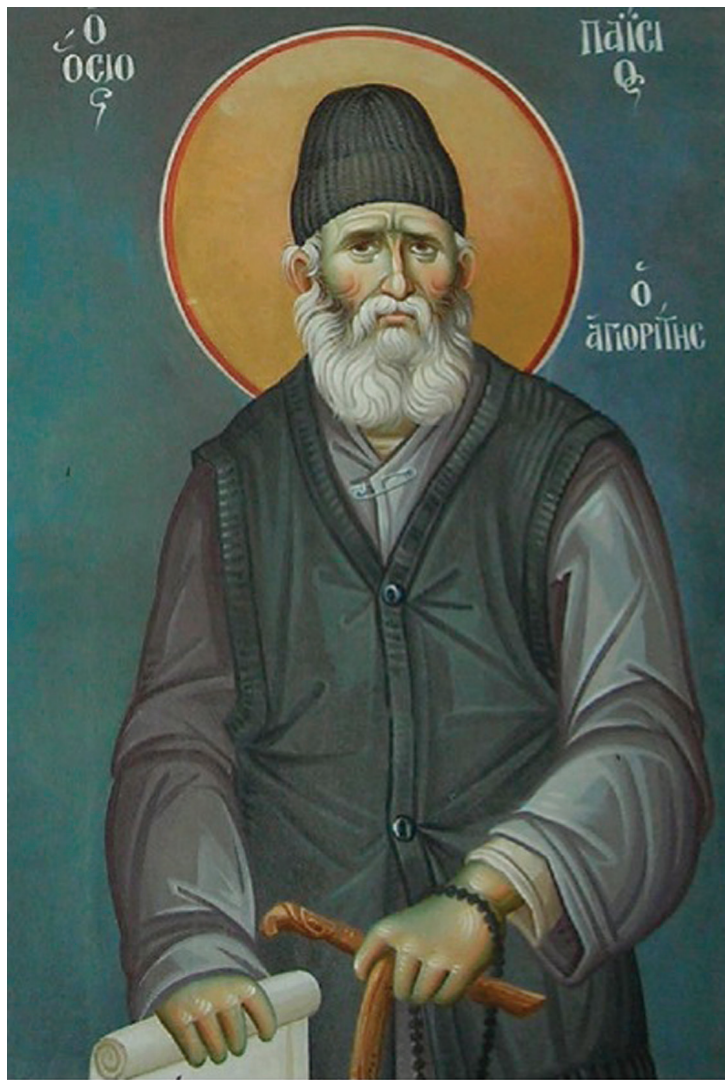
Ενταφιάστηκε κατά την επιθυμία του στο Ιερό Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας αφουγκραζόμενη την έξωθεν καλή μαρτυρία και τιμή που αποδίδουν οι πιστοί στον γέροντα Παΐσιο, τα πολλά θαύματά του που ενώ ακόμα ζούσε έκανε με τη χάρη του Θεού, αλλά και μετά τον θάνατό του, προχώρησε μετά από 21 χρόνια στην επιβεβαίωση της αγιότητας του γέροντος Παΐσιου, κατατάσσοντάς τον στις τάξεις των Αγίων της, με επίσημη πράξη της Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου την Τρίτη 13 Ιανουαρίου 2015. Η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του στις 12 Ιουλίου ημέρα της κοιμήσεώς του.

Ο
ΟΣΙΟ
Σ

Παῖσι
Σ

Ο
ἄποριῆς

ΔΙΔΑΧΕΣ

Λογισμοί

Μεγάλη σημασία έδινε στον λογισμό ο Γέροντας. Πάντα ανέφερε ότι όλα ξεκινούν από τους καλούς λογισμούς, οι οποίοι αποδιώκουν τους κακούς. Να σκεπτόμαστε θετικά για τον συνάνθρωπο και όχι αρνητικά, γιατί αλλιώς εισέρχεται η πονηριά στον άνθρωπο και η ισχυρογνωμοσύνη. Μάλιστα ανέφερε να μην εμπιστευόμαστε ούτε τους δικούς μας λογισμούς και να δίνουμε χώρο στο θέλημα του Θεού, γιατί όποιος κάνει κάτι τέτοιο βγαίνει πάντα κερδισμένος.

Φιλότητα

Ο Γέροντας διαρκώς ανέφερε ότι οι άνθρωποι πρέπει να έχουν και αρχοντική αγάπη. «Ό,τι προσφέρουμε ή κάνουμε», έλεγε «πρέπει να γίνεται φιλότητα και όχι αναγκαστικά και συμφεροντολογικά. Να μην ακολουθούμε από φόβο αλλά να έχουμε θέληση και καλή προαίρεση, όπως και ο Χριστός όταν ήρθε σε αυτόν τον κόσμο». Φιλότητα, κατά τον όσιο, είναι «το ευλαβικό απόσταγμα της καλοσύνης, η λαμπικαρισμένη αγάπη του ταπεινού

ανθρώπου». Έλεγε: «Να έχετε φιλότιμο και να μην εκμεταλλεύεστε την καλοσύνη των άλλων». «Τα φιλότιμα παιδιά προσέχουν πώς να ξεκουράσουν και να ευχαριστήσουν τους γονείς».

Θεία Δικαιοσύνη

Ανέφερε διαρκώς πως αν ο άνθρωπος θέλει να ομοιάσει στους Αγίους πρέπει να εφαρμόζει τη Θεία δικαιοσύνη και όχι την ανθρώπινη. Η ανθρώπινη δικαιοσύνη κατά τον Γέροντα είναι τυφλή και υπάρχει για να αποτρέπει τους κακούς και πονηρούς ανθρώπους. Η Θεία δικαιοσύνη όμως στοχεύει να εξυπηρετεί τον αδύναμο άνθρωπο και αυτούς που έχουν ανάγκη. Όταν εφαρμόζουμε τη Θεϊκή δικαιοσύνη τότε αποφεύγουμε τις έριδες, τις κατακρίσεις και τις διαφορές με τους συνανθρώπους μας.

Θεία Πρόνοια

Η Θεία πρόνοια είναι ανεξιχνίαστη και ανεξερεύνητη, στοχεύει στη σωτηρία του ανθρώπου και την αιώνια ζωή. Επεσήμανε πως δεν πρέπει συνέχεια να μεριμνούμε για τα « βιοτικά » πράγματα, γιατί ο Θεός προνοεί έτσι ώστε να μας δίνει αυτό που ποθούμε, πολλές φορές πριν καν το ζητήσουμε, αρκεί το μυαλό μας να βρίσκεται σε Αυτόν και να

προσευχόμαστε.

Ταπείνωση

Η ταπείνωση για τον γέροντα ήταν το θεμελιώδες στοιχείο της σωτηρίας του ανθρώπου και γενικότερα το στοιχείο το οποίο επιφέρει τις καλές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων. Ανέφερε μάλιστα ότι ο Θεός «αδυνατεί» να βοηθήσει όταν ο άνθρωπος δεν ταπεινώνεται και προσπαθεί τότε με κάθε τρόπο να επιφέρει την ταπείνωση, μέσω των παθών. Χωρίς ταπείνωση, συνέχιζε, δεν επέρχεται η Θεία Χάρις, κλείνουμε την καρδιά μας από το Χριστό και ό,τι αρχικά «κερδίζουμε» γρήγορα το ξαναχάνουμε.

Υπακοή

Η πλήρης υπακοή, σύμφωνα με τον γέροντα επιφέρει την ταπείνωση που είναι η αρχή όλων των καλών. «Να υπακούμε και όταν αδικούμε, γιατί ο Θεός ανταποδίδει την υπομονή στην αδικία» συχνά έλεγε. «Σήμερα όλοι είναι ανυπόμονοι, οι υπομονετικοί όμως σύμφωνα με τον Χριστό θα κερδίσουν την βασιλεία των ουρανών», κατέληγε.

Προσπάθεια - Κόπος

Μεγάλη σημασία έδινε ο όσιος στον ευλογημένο κόπο. Χωρίς κόπο και αγώνα κανείς δεν πέτυχε και δεν αγίασε. Ο κόπος συγκινεί τον Θεό. Αντίθετα οι άνθρωποι θέλουν να δουλεύουν λίγο ή καθόλου και να παίρνουν πολλά λεφτά. Να μη διαβάσουν οι μαθητές, οι φοιτητές και να παίρνουν καλούς βαθμούς. Να προσπαθείτε να αγωνίζεσθε. Η ζωή μας είναι κόπος. Ήρθε κάποιος και με παρακάλεσε να κάνω προσευχή διότι είχε άλατα στον σβέρκο. Ο γιατρός του είπε να κάνει ασκήσεις και αυτός βαριόταν να κουνά το κεφάλι του δεξιά-αριστερά και ήρθε εδώ να ζητήσει να του κάνω προσευχή. Ακούς εκεί! Σήμερα οι ευκολίες έγιναν δυσκολίες. Στα γραφεία τους οι άνθρωποι έχουν καρέκλες με ρόδες. Δεν σηκώνονται και το κάθε τι το κάνουν με την καρέκλα, με αποτέλεσμα να πιαστούν τα πόδια τους. Μετά θα πάνε στον γιατρό, θα τους βάλει να κάνουν ασκήσεις, θα πληρώνουν και για μασάζ».

Ευλάβεια

Ευλάβεια είναι ο φόβος του Θεού, η πνευματική ευαισθησία. Ο ευλαβής αισθάνεται έντονα την παρουσία του Θεού και συμπεριφέρεται με προσοχή και συστολή. Η ευλάβεια να είναι πηγαία, εσωτερική. Η ευλάβεια διακρίνεται από την ευσέβεια

(με την έννοια τους ευσεβισμού και της τυπικότητας). Έλεγε ότι η ευλάβεια είναι θυμίαμα, η ευσέβεια κολόνια.

Προσοχή και πνευματική ζωή

Αν κανείς καταφρονεί τα μικρά, αυτή η καταφρόνηση θα προχωρήσει και στα μεγαλύτερα και αγιότερα, και χωρίς να το καταλάβει, και στο τέλος θα φθάσει στην τελεία καταφρόνηση των θείων και να γίνει ανευλαβής, αναιδής και άθεος.

Εμπιστοσύνη στην Θεία Πρόνοια

Έλεγε: «Ο άνθρωπος να ενεργεί μέχρι ενός σημείου. Μετά αναλαμβάνει ο Θεός. Να έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στον Θεό». Αυτό δεν ήταν για τον όσιο μια ακαθόριστη ελπίδα, αλλά μια χειροπιαστή βεβαιότητα.

Ο γέροντας ως στρατιώτης είχε ένα Ευαγγέλιο και το χάρισε. Έπειτα ζητούσε να βρει Ευαγγέλιο, να διαβάξει τον λόγο του Θεού. Έστειλαν στη Μονάδα τους τα Χριστούγεννα 200 δέματα, και μόνο στο δικό του υπήρχε Ευαγγέλιο.

Βρέθηκε κάποτε προσκυνητής στον όσιο και κρύωνε. «Τι να σου δώσω, βρε παιδί μου;» του είπε. Έψαξε, δεν βρήκε τίποτε και του έδωσε το πλεκτό

που φορούσε. Μόλις έφυγε ο επισκέπτης, την ίδια ώρα ήρθε κάποιος και του έφερε δεματάκι που περιείχε ένα πλεκτό.

Αγνότητα

«**Ν**α ξέρετε, οι νέοι που θα κρατηθούν σήμερα καθαροί θα αριθμηθούν με τους μάρτυρες της εκκλησίας μας την ώρα της κρίσεως».

Ο καλός τρόπος κάνει και τον κακό καλό

Μια φορά ένας άνθρωπος ήταν στο αρχονταρίκι του οσίου και ετοιμαζόταν να του κεράσει λουκούμι και νερό. Ο αδελφός βλέπει μέσα στο δωμάτιο μια μέλισσα και προσπαθεί κυνηγώντας την να τη διώξει. Ο γέροντας του λέει ότι δε θα φύγει παρά μόνο με καλό τρόπο. Πλησίασε έβαλε την παλάμη του μπροστά από τη μέλισσα, κάθισε αυτή και την έβγαλε έξω. Ο καλός ο τρόπος βοηθά και στις χειρότερες περιστάσεις, του εξήγησε ο όσιος. Οι παλαιοί πατέρες τόνιζαν ότι ο καλός ο τρόπος κάνει και τον κακό καλό ενώ ο κακός τρόπος κάνει και τον καλό κακό.

Η πνευματική ζωή θέλει ακρίβεια

Σ' έναν αδελφό ο όσιος επισήμανε το εξής: «Η πνευματική ζωή είναι όπως το μάτι, που δεν δέ-

χεται το παραμικρό σκουπίδι. Κάτι να μπει αμέσως ερεθίζεται κι αν παραμείνει μολύνεται το μάτι και μειώνεται η όραση. Έτσι και η πνευματική ζωή: θέλει ακρίβεια κι ευαισθησία για όλα. Θανάσιμο αμάρτημα η αναισθησία και η αδιαφορία».

Γιόγκα και δύναμη του Σταυρού

Ήρθε στο Άγιον Όρος ένας έφηβος που είχε προχωρήσει τόσο πολύ στη Γιόγκα ώστε με τη δύναμη του Σατανά έκανε επιδείξεις που προξενούσαν εντύπωση. Όταν συνάντησε τον όσιο Παΐσιο τον ρώτησε για τις δικές του δυνάμεις και ο όσιος απάντησε πως δεν έχει καμιά δύναμη αλλά ότι όλη η δύναμη είναι του Θεού. Ο νεαρός θέλοντας να επιδείξει τη δύναμή του συγκέντρωσε το βλέμμα του σε μια μεγάλη πέτρα που ήταν σε απόσταση και η πέτρα έγινε θρύψαλα. Τότε ο όσιος σταύρωσε μια μικρή πέτρα και του είπε να την σπάσει και αυτή. Αυτός συγκεντρώθηκε, έκανε τα μαγικά του, αλλά δεν κατάφερε να την σπάσει. Τότε άρχισε να τρέμει και οι σατανικές του δυνάμεις, που νόμιζε ότι έλεγχε, μην μπορώντας να σπάσουν την πέτρα, στράφηκαν εναντίον και τον εκσφενδόνισαν στην άλλη όχθη του ρέματος. Ο όσιος τον μάζεψε σε άθλια κατάσταση.

Η σημασία της ταπείνωσης

Είπε ο Γέροντας σε ένα αδελφό που τον επισκέφτηκε:

«Ο αγώνας που πρέπει να κάνουμε για να υποτάξουμε τη σάρκα στο πνεύμα πρέπει πάντοτε να γίνεται με διάκριση. Όταν ταπεινωθούμε τότε ο Θεός οικονομεί και γευόμαστε την Θεία του Χάρη και μετά εκείνη γίνεται τα πάντα για την ψυχή, τρέφει και το σώμα. Κι ενώ μέρα-νύκτα μπορεί να είναι κάποιος στο πόδι, όπως λέμε, δεν νιώθει κούραση αλλά έτσι ξεκουράζεται, γι' αυτό λοιπόν πρέπει όλο το βάρος να το ρίξουμε στην ταπείνωση.

Το παν είναι να ταπεινωθούμε εμείς για να υψωθεί μέσα μας η Χάρη και τότε τα κάνει όλα εκείνη.»

Ο Θεός στο τέλος πάντα αποδίδει δικαιοσύνη

Ένας ευσεβής πολύτεκνος οικογενειάρχης υφίστατο συνεχώς πολλές αδικίες εκ μέρους των συνεργατών του αλλά, επειδή είχε πολλή καλοσύνη όλα τα υπέμενε χωρίς γογγυσμούς και μεμψιμοιρία.

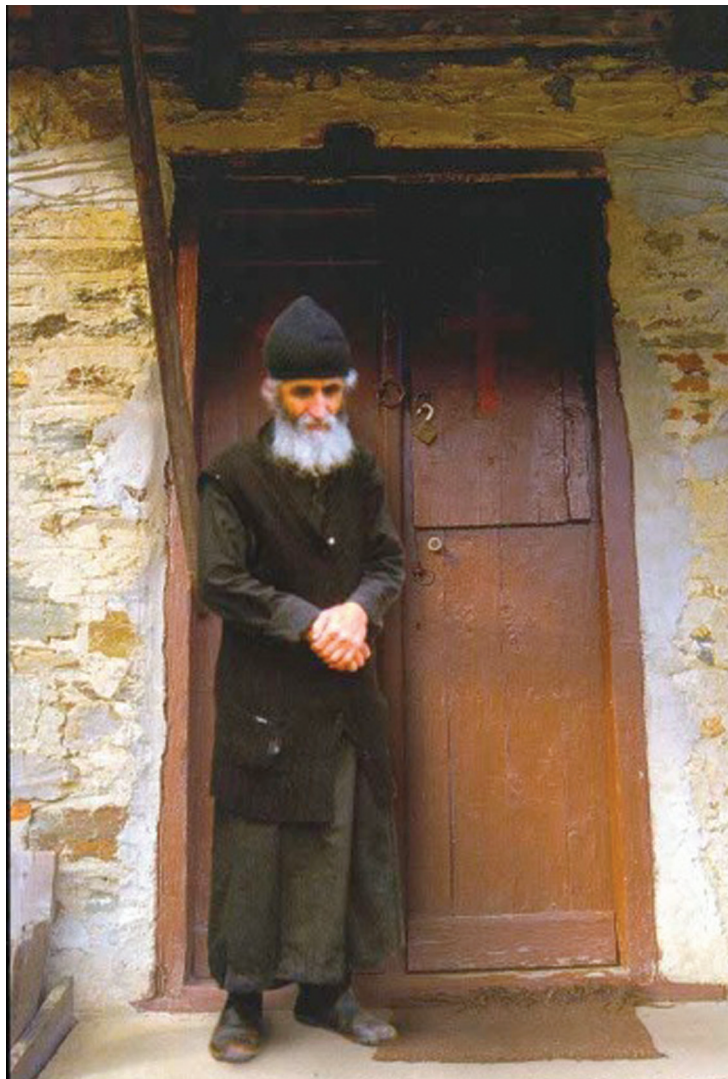
Ο Γέροντας του είπε:

«Εσύ έτσι να κάνεις. Να υπομένεις και να ξέρεις, ο Θεός στο τέλος πάντα αποδίδει δικαιοσύνη. Και αν μερικές φορές για κάποιο λόγο η Θεία Του πρόνοια

κρίνει ότι δεν πρέπει να αποδοθεί, τότε σίγουρα θα αποδοθεί στα παιδιά σου και μάλιστα εκατοντάπλασια»

Όταν ο άνθρωπος κοιτάξει λίγο τον πόνο του αδελφού του, ελαφρύνεται κατά πολύ και ο δικός του πόνος

Κάθε ασθένεια που μας βρίσκει έχει τα αίτια της στη δική μας απροσεξία. Ο καλός Θεός όμως την χρησιμοποιεί για το καλό μας και βρίσκει απ' αυτήν αφορμή, για να μας σώσει. Γι' αυτό πρέπει να αντιμετωπίζουμε τις ασθένειες με υπομονή και ευχαριστία προς τον Θεό. Κάνοντας έτσι μπορούμε να σωθούμε. Όμως για να έχουμε την δύναμη να υπομένουμε καρτερικά μια ασθένεια θα πρέπει να παίρνουμε τον νου μας από τον εαυτό μας και να τον στέφουμε γύρω στους συνανθρώπους μας που έχουν μεγαλύτερο πόνο από τον δικό μας. Έρχονται μερικοί και μου παραπονιούνται: «Γέροντα έχω κάτι πόνους στο κεφάλι» και δεν κοιτάζουν το παιδάκι δίπλα τους που είναι παράλυτο και δεν μπορεί καν να περπατήσει. Όταν ο άνθρωπος κοιτάξει λίγο τον πόνο του αδελφού του, ελαφρύνεται κατά πολύ και ο δικός του πόνος.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

- Για την τόνωση της ψυχής σου είναι απαραίτητη η μελέτη της Καινής Διαθήκης.
- Βρώμικα περιοδικά μην πιάνεις στα χέρια σου, ούτε να υπάρχουν έστω και πεταγμένα στο δωμάτιο σου, μη τυχόν καμιά φορά, επάνω σε καμιά μπόρα της ηλικίας σου, παρακινηθείς από τον εχθρό και τα πιάσεις.
- Εάν θέλεις να βοηθήσεις την εκκλησία και τον κόσμο, διόρθωσε τον εαυτό σου και αμέσως διορθώνεται ένα κομματάκι της εκκλησίας και του κόσμου. Εάν φυσικά αυτό το έκαναν όλοι, τότε τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά.
- Στην προσευχή σου μην ζητάς τίποτε άλλο εκτός από την μετάνοια, ούτε φώτα, ούτε θαύματα, ούτε προφητείες, ούτε χαρίσματα καθόλου παρά μετάνοια. Η μετάνοια θα φέρει την ταπείνωση, η ταπείνωση θα σου φέρει την χάρη του Θεού και ο Θεός θα σου έχει μέσα στην χάρη

Του ό,τι χρειάζεται για τη δική σου σωτηρία.

- Κάθε προσευχή που λέγεται με ταπείνωση και πόνο καρδιάς, πάντα εισακούεται από τον Θεό.
- Να αγωνίζεσαι με πολύ φιλότιμο και θάρρος και μεγάλη ελπίδα στον Θεό και να αποδίδεις όλα τα καλά στον Θεό, να αγαπάς πολύ το Θεό και να τρέμεις την αμαρτία και όχι τον θάνατο.
- Κανένας αμαρτωλός δεν πρέπει να απελπισθεί ποτέ, αρκεί να μετανοήσει, διότι και οι αμαρτίες του είναι λιγότερες από του διαβόλου, και ελαφροντικά έχει, διότι πλάσθηκε από χώμα και από απροσεξία γλίστρησε και λασπώθηκε.
- Πρέπει να κρατάμε συνέχεια τον εαυτό μας στην ασφάλεια του Θεού, να ελπίζουμε στον Θεό και να απελπιζόμαστε μόνο από το «εγώ», διότι το «εγώ» φέρνει όλη την πνευματική δυστυχία.

- Μην αφήνετε τα παιδιά σας να βλέπουν τηλεόραση. Η τηλεόραση φτάνει μόνο μέχρι το φεγγάρι. Η πνευματική τηλεόραση φτάνει μέχρι τον Θεό.
- Όσοι αδικούν, τον ίδιο τους τον εαυτό αδικούν αιώνια και όσοι δέχονται με χαρά τις αδικίες που τους κάνουν, δικαιούνται αιώνιο μισθό τοκισμένο.
- Ο κάθε άνθρωπος θα πληρωθεί από το αφεντικό που εργάστηκε. Όσοι εργάζονται στον Χριστό, θα λάβουν «εκατονταπλάσια και ζωή αιώνιον», και όσοι εργάζονται στο μαύρο αφεντικό, τους κάνει την ζωή μαύρη από εδώ.
- Ο άνθρωπος μερικές φορές αδικείται από μόνος του, με την υπερευαισθησία του, μεγαλοποιώντας τις μικρές του αμαρτίες.
- Δεν υπάρχει εξυπνότερος άνθρωπος από τον

ελεήμονα, που δίδει γήινα, φθαρτά πράγματα και αγοράζει άφθαρτα ουράνια.

- Ο κυριευμένος από τα υλικά πράγματα είναι κυριευμένος πάντα από στεναχώρια και άγχος, γιατί τότε τρέμει μην του τα πάρουν και τότε μην του πάρουν την ψυχή.
- Η καλοσύνη μαλακώνει και ανοίγει την καρδιά, σαν το λάδι την σκουριασμένη κλειδαριά.
- Εκείνοι που αγαπούν αληθινά και αγωνίζονται σωστά, ανέχονται με αγάπη, θυσιάζονται, στερούνται και αναπαύουν τον πλησίον τους, που είναι ο Χριστός.
- Η θερμή αγάπη του Χριστού τρέφει περισσότερο από κάθε υλική τροφή και δίδει πολλές θερμίδες στην ψυχή και το σώμα και πολλές φορές θεραπεύει και αγιάτρευτες αρρώστιες, δίχως φάρμακα και αναπαύει τις ψυχές.

- Η θυσία για τον συνάνθρωπο μας κρύβει την μεγάλη μας αγάπη για τον Χριστό.
- Οι αδιάφοροι και άσπλαχνοι άνθρωποι, που σκέφτονται μόνο τον εαυτό τους και τον χορταίνουν αναίσθητα, γεμίζουν παράλληλα και την καρδιά τους με πολύ άγχος και μέσα τους δουλεύει το σαράκι και ταλαιπωρούνται και από τούτη την ζωή. Ενώ οι εύσπλαχνοι, επειδή πάντα χορταίνουν τους άλλους με αγάπη, πάντοτε είναι χορτασμένοι από την αγάπη του Θεού και από τις άφθονες ευλογίες Του.
- Μακάριοι είναι εκείνοι οι άνθρωποι που κατόρθωσαν να μιμηθούν την ταπεινή γη, η οποία ενώ πατιέται από όλους, όμως όλους τους σηκώνει με την αγάπη της και τους τρέφει με στοργή σαν καλή μάνα.
- Δεν υπάρχουν μακαριότεροι άνθρωποι από εκείνους που έπιασαν επαφή με τον ουράνιο σταθμό και είναι δικτυωμένοι με ευλάβεια με τον Θεό.

- Μακάριοι είναι όσοι έχουν στην καρδιά τους άξονα τον Χριστό και περιστρέφονται χαρούμενοι γύρω από το άγιο όνομα Του, νοερώς, αδιάλειπτως με το «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον με».
- Οι γονείς που γεννούν τα παιδιά και τους δίνουν το σώμα, πρέπει να συντελέσουν, όσο μπορούν, και στην πνευματική τους αναγέννηση.
- Όποιος νομίζει ότι μπορεί να γνωρίσει τα μυστήρια του Θεού με την εξωτερική επιστημονική θεωρία, μοιάζει με ανόητο που θέλει να δει τον παράδεισο με τηλεσκόπιο.
- Εάν μπορούσαμε να βγαίναμε από τον εαυτό μας (από την αγάπη του εαυτού μας), θα βγαίναμε και από την έλξη της γης και τότε πια θα βλέπαμε όλα τα πράγματα στην πραγματικότητα με το θεϊκό μάτι, καθαρά και βαθιά.

- Δεν είναι ειλικρινής και ευθύς εκείνος που λέει κατά πρόσωπο την αλήθεια, ούτε εκείνος που την δημοσιεύει, αλλά εκείνος που έχει αγάπη και αληθινή ζωή και μιλάει με διάκριση, όταν πρέπει και λέει εκείνα που πρέπει την πρόπουσα ώρα.
- Η εσωτερική καθαρότητα της όμορφης ψυχής του αληθινού ανθρώπου ομορφαίνει και τον εξωτερικό του άνθρωπο και γλυκαίνει και την όψη του ακόμη η θεία εκείνη γλυκύτητα της αγάπης του Θεού.
- Όποιος έχει χάρη και πηγαίνει κάπου αμέσως σαν ηλεκτρικό ρεύμα διαχέεται η πνευματική απαλάδα που έχει. Ενώ όταν κάποιος έχει δαιμονική κατάσταση, πάλι διασκορπίζεται αυτό που έχει μέσα του. Η δική μας πνευματική κατάσταση επηρεάζει και τους άλλους.

ΘΑΥΜΑΤΑ

- Διηγήθηκε ο Γέροντας Παΐσιος όταν ζούσε: «Χθες φέρανε ένα παιδάκι εδώ, δέκα ετών, τελείως τυφλό. Μόλις το είδα, τό ρώτησα: «Παιδί μου, τι θέλεις να σου δώσει ο Χριστός μας;». Αυτό μου είπε: «Θέλω να γίνω καλό παιδί» και πριν προλάβω να προσευχηθώ το παιδί απέκτησε το φως του.
- Ένας πατέρας τελείως απελπισμένος επισκέφθηκε τον γέροντα. Ο πρώτος του γιος γεννήθηκε με οξύ αναπνευστικό πρόβλημα. Οι γιατροί έδιναν ελάχιστες ελπίδες επιβίωσης. Κάποιος του πρότεινε να επισκεφθεί τον γέροντα Παΐσιο. Γεμάτος αγωνία έφθασε στην «Παναγούδα». Βρήκε τόν γέροντα άρρωστο, ακουμπισμένο στην συρμάτινη πορτούλα της αυλής να τον περιμένει. Μόλις τον είδε του είπε αμέσως: «Βρέ παιδί, δεν μπορώ να σε δω. Είμαι χάλια. Πήγαινε να πάρεις τον γιο σου από το νοσοκομείο, δεν έχει τίποτε». Σαστισμένος ο πατέρας έφυγε χωρίς ούτε καν να ευχαριστήσει. Τον έπιασαν τα κλάματα. Πήρε τηλέφωνο τη σύζυγό του και εκείνη του επιβεβαίωσε έκπληκτη τη θαυμαστή θεραπεία του γιου τους.
- Ένα παιδί αρρώστησε από καρκίνο. Βρέθηκε

όγκος πίσω από το μάτι. Πριν μπει στο χειρουργείο πήγε με τον πατέρα του στον γέροντα Παΐσιο. Ο γέροντας με σιγουριά τους είπε: «Μήν στεναχωριέστε δεν είναι τίποτε». Έφυγαν κάπως παρηγορημένοι. Όταν την Τετάρτη πήγαν για την εγχείρηση, οι γιατροί κατόπιν εξετάσεων διεπίστωσαν ότι ο όγκος είχε εξαφανισθεί. Ο πατέρας και ο γιός κατάλαβαν τι είχε συμβεί. Την επομένη επέστρεψαν και ευχαρίστησαν τον γέροντα.

- Κάποια κοπέλα είχε δεκατέσσερα χρόνια παντρεμένη χωρίς να αποκτήσει παιδί. Αγαπούσε και έλεγε: «Γιατί ο Θεός να μη μου δώσει και εμένα παιδί;». Ανέφερε το πρόβλημά της στον γέροντα Παΐσιο στο μοναστήρι του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στη Σουρωτή, επειδή βρισκόταν εκεί. Ο γέροντας της είπε: «Ε, να κάνεις ένα παιδί για να μην γογγύξεις». Και όντως στον χρόνο απέκτησε παιδί.
- Ένα νεαρό παιδί έπασχε για τριάντα χρόνια από χρόνιο νευρολογικό σύνδρομο με παράλυση και αταξία και ήταν καθηλωμένος σε αναπηρικό καροτσάκι. Το 1981 επισκέφθηκε την Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους. Εκεί τον πλησίασε κάποιος προσκυνητής Έλληνας μεγα-

λοεπιχειρηματίας και του είπε ότι θα αναλάβει τα έξοδά του για να τον πάρει στην Αμερική για μεταμόσχευση νευρικών κυττάρων. Η επιθυμία του να ξανασταθεί στα πόδια του και να περπατήσει άναψε μέσα του. Πριν να πάρει όμως την απόφαση θέλησε να ρωτήσει τον γέροντα Παΐσιο. Στις πέντε το πρωί στον χώρο του παλαιού ιατρείου των Καρυών, αφού ενημέρωσαν τον γέροντα, έγινε η συνάντησή τους. Ο γέροντας άκουσε τον λογισμό του και τον σταύρωσε στο κεφάλι με το λείψανο του αγίου Αρσενίου του Καππαδόκου που είχε μαζί του. Κατόπιν έπιασε τα παράλυτα και ατροφικά πόδια του και τα ασπαζόταν λέγοντας:

- Ποδαράκια, ποδαράκια, αυτά θα σε πάνε στον παράδεισο και εσύ δεν το καταλαβαίνεις. Χωρίς να του πει τίποτα, αναφέρει το παιδί, ο γέροντας του λέει: - Στην Αμερική να μην πας, θα σε κάνουν πειραματόζωο. Έπειτα τον κοίταξε στα μάτια και του είπε:

- Σήκω να περπατήσουμε.

Νόμιζα πως ο γέροντας αστειευόταν. Μου ξαναλέει.

- Άντε θα σηκωθείς καμιά φορά;

- Γέροντα του λέω δεν μπορώ, ούτε ξέρω πως περπατάει κανείς. Με αρπάζει στην αγκαλιά του και αρχίσαμε να περπατούμε, ενώ προσευχόταν με δάκρυα. Έπειτα με έβαλε να καθήσω στο καροτσάκι, κάθησε δίπλα μου σε μια καρέκλα και μου λέει: Άκουσε παιδί μου, δεν θα γίνεις καλά. Χειρότερα θα πηγαίνεις καλύτερα όχι. Αλλά να γνωρίζεις ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι που μαζεύονται γύρω σου και σε διακονούν, σώζονται. Και εσύ γίνεσαι ένα μέσο σωτηρίας ψυχών. Ο Θεός αυτό ζητάει από σένα.

- Ένα βράδυ κοντά στη λίμνη του Μαραθώνα ένα παιδί λόγω ερωτικής απογοήτευσης αποφάσισε να θέσει τέρμα στη ζωή του. Επιβιβάστηκε σε μια μοτοσυκλέτα μεγάλου κυβισμού και κατευθύνθηκε με ιλιγγιώδη ταχύτητα για να πηδήξει μέσα στη λίμνη. Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε μπροστά του ο γέροντας Παΐσιος και του είπε: «Βρέ, ευλογημένε τι πας να κάνεις; και έτσι τον απέτρεψε από βέβαιο θάνατο. Το παιδί δεν ήξερε ποιος ήταν. Μετά από λίγο καιρό επισκέφθηκε το Άγιο Όρος. Περνώντας από το κελλί του γέροντα Παΐσιου διαπίστωσε ότι ο άγνωστος μοναχός που τον έσωσε ήταν αυτός.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΟΣΙΟΝ ΠΑΪΣΙΟΝ ΤΟΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΝ

Ποίημα τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης Ἰωήλ
Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, τὸ
Κύριε εἰσάκουσον, μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος,
καὶ τὸ ἐξῆς·
Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Ἀθωνίτην θεοφόρον Πατέρα, τὸν ἐν τοῖς χρόνοις
τοῖς ἐσχάτοις φανέντα,
τὸν ἐκ Φαράσων ἅγιον Παῖσιον,
δεῦτε οἱ ἐν θλίψεσιν,
ἰκετεύσωμεν πάντες,
ὅπως διαφύγωμεν,
ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις,
τοῦ βίου πάσας τὰς ἐπιφοράς,
οὗτος γὰρ ἔσχε,
χαρίσματα πάμπολλα.

Δόξα Πατρὶ Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·
εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο,
ἐκ τοσούτων κινδύνων;

τίς δὲ διεφύλαξεν,
ἕως νῦν ἔλευθέρους;
οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις,
ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ο Ν'. Καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχὶς
«Δέχου πάτερ Παῖσιε, ἡμῶν αἰτήσεις. Ἰωήλ»

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δοχεῖον χαρίτων ἀναδειχθεὶς,
Παῖσιε πάτερ,
μὴ ἐλλείπης ταῖς σαῖς εὐχαῖς,
ἡμῖν παρασχὼν ὡς ἐλεήμων,
τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρόσφορα.

Ἐσχάτως ὡς ἄγγελος τοῦ Χριστοῦ,
ὀφθεῖς τὰς καρδίας,
ἱκετῶν σου τῶν εὐλαβῶν,
ἀνάπαυσον πάτερ καὶ παράσχου,
τὸ ἀγαθὸν τῆς εἰρήνης πρεσβείαις σου.

Χοροὶ μοναζόντων καὶ κοσμικῶν,
πρὸς σὲ ὁμοφώνως,
ἀτενίζουσι τὸν σεμνόν,
αἰτούμενοι πάτερ τὴν σὴν χάριν,

ἵνα τὸ θράσος τοῦ δράκοντος θραύσῃσι.

Θεοτοκίον

Ὁ κτίσεως πάσης δημιουργός,
ἐκ σοῦ τῆς Παρθένου,
ἐδανείσθη ὑπερφυῶς,
τὴν σάρκα τὴν σὴν διὸ μὴ παύσῃ,
τοῦτον ἀγνὴ ὑπὲρ πάντων λιτάζουσα.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἵπανοῖξαί μοι θέλω,
ταῖς σαῖς εὐχαῖς ἅγιε,
πύλην παραδείσου τὴν θείαν,
Χριστὸς ὁ Κύριος,
διὸ πρὸς σὲ τὸν σεμνόν,
ἀντιβόλῳ καὶ κραυγάζω,
σπεῦσον βοηθῆσαί με,
πάτερ Παῖσιε.

Πατρικῇ σου φροντίδι,
καὶ ἀρωγῇ σκέπασον,
νέων τὴν παράταξιν πάτερ,
ἐκ τῆς συγχύσεως,
τῶν λογισμῶν τοῦ νοός,
καὶ τῶν παθῶν τυραννίδος,
ὅπως ἂν πορεύωνται,

τρίβον σωτήριον.

Ἄσωτεύσας θεόφρον,
ἐν πονηροῖς πάθεσι,
καὶ ἐκδαπανήσας τὸν πλοῦτον,
τῆς θείας χάριτος,
γυμνὸς περικειμαι,
καὶ ἱκετεύω λιταῖς σου,
τὴν στολὴν τοῦ Πνεύματος,
ἔνδυσσον πάλιν με.

Θεοτοκίον

Τὴν σὴν ἔχω εἰκόνα,
ὡς χαρμονὴν Πάναγνε,
καὶ παραμυθίαν γενναίαν,
ἐν βίῳ πάντοτε,
διὸ καὶ ἴσταμαι,
πρὸ τῆς ἀγίας μορφῆς σου,
καὶ αἰτοῦμαι ἄχραντε,
τὴν σὴν ἀντίληψιν.

Διάσωσον, Γέρον Παῖσιε ταῖς ἀγίαις λιταῖς σου,
τοὺς αἰτοῦντας σεμνοπρεπῶς τὴν σὴν δύναμιν,
καὶ δώρησαι τὴν σὴν χάριν ἐκάστῳ.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν,

καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.
Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμῆ.

Φαράσων βλαστός,
καὶ Ἄθωνος τὸ κλείσμα,
ὑπάρχων σεπτέ,
Παῖσιε πανάρετε,
ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος,
τὰ ποικίλα νοσήματα ἴασαι,
καὶ τὴν πληθὺν δαιμόνων ἀφ' ἡμῶν,
ἀπέλασον τάχιστα ἰσχυῖ σου.

Ὦδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐπωδύνως τὴν στένωσιν,
φέρω τῆς δειλίας,
καὶ ἐκφοβίσματα,
διὸ πάτερ διασκέδασον,
ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἰκεσίαις σου.

Ῥυπαραῖς καταστάσεσι,
τοῦ Θεοῦ τὴν μνήμην,
μάκαρ ἀπώλεσα,
διὸ δός μοι σὴν βοήθειαν,
ὅπως ἀναστῶ ἐκ τῶν πτωμάτων μου.

Παρεδόθην ταῖς θλίψεσι,
καὶ στενοχωρίαῖς πολλαῖς Παῖσιε,
διὸ χάρισαι πρεσβείαις,
τὴν ἐντός μου ὅσιε εἰρήνευσιν.

Θεοτοκίον

Ἀπωλείας τὸν αἴτιον,
καὶ τοῦ ψεύδους Μητὲρ μέγαν συνήγορον,
τὸν μισάνθρωπον διάβολον,
καὶ πειράζοντά με ἐξουθένωσον.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἴνα τῆς ψυχῆς,
τῆς ἐμῆς τὸ ἄχθος ἅγιε,
ταῖς λιταῖς σου ἀπαλείψης παντελῶς,
ίκετεύω σε ἐν πίστει θεοστήρικτε.

Στήριγμα στερρόν,
καὶ ἀσπίς ἀκαταμάχητος,
κληρικῶν καὶ μοναζόντων ταῖς εὐχαῖς,
ἀναδείχθητι πρὸς Κύριον Παῖσιε.

Ἴσος παλαιῶν,
ἀσκητῶν φανεῖς Παῖσιε,
σοὶ ἐδόθη χαρισμάτων ἢ πληθύς,
διὸ ἴασαι τὰ ἔλκη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἐχουσα ἡ γῆ,
σὲ προστάτιδα θεόνυμφε,
προσδοκᾷ τὴν εἰρηναίαν βίωτην,
καὶ δεινῶν ἐπισυμβάσεων περάτωσιν.

Ὡδὴ στ' ἰτὴν δέησιν.

Ἡδύτητα,
τῶν σῶν λόγων ὅσιε,
οἱ συνόντες σοι ἐν ὄρει Ἁγίῳ,
διατηροῦντες πρὸς σὲ ἐκ καρδίας,
καθικετεύουσι Πάτερ Παῖσιε,
ταῖς σαῖς λιταῖς τὰς ἐκτροπᾶς,
διανοίας αὐτῶν ἐπανόρθωσον.

Μιμνήσκοντες,
τῶν πολλῶν χαρίτων σου,
ἐν πολλῇ πρὸς σὲ ἀγάπη βοῶμεν,
ἐξ ἀναγκῶν καὶ παντοίων κινδύνων,
καὶ ψυχικῶν ἀλγηδόνων Παῖσιε,
ἐπισκοπῇ σου κραταιᾷ,
τοὺς ὑμνητάς σου προστάτευσον πάντοτε.

Ὡς ἄγγελος,
ἐκ τοῦ ὄρους Ἄθωνος,

ἐν τῇ μάνδρᾳ Σουρωτῆς καταφθάνεις,
μοναζουσῶν τὸν χορὸν διδαχαῖς σου,
τῆς εὐσεβείας ἀλείπτῃς γενόμενος,
διὸ καὶ νῦν πάντας ἡμᾶς,
πρὸς τὰ κρείττω ὀδήγησον ὅσιε.

Θεοτοκίον

Νοσοῦντων,
καὶ τῶν στενόντων Παρθένε,
ἀναδείχθητι ἰάτεια θεία,
καὶ ἀνιάτων παθῶν ταῖς λιταῖς σου,
θεραπευτῆς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,
γενοῦ θεόνυμφε ἀγνή,
τῶν ἀνυμνούντων σε ἄσμασι δούλων σου.

Διάσωσον, Γέρον Παῖσιε ταῖς ἀγίαις λιταῖς σου,
τοὺς αἰτοῦντας σεμνοπρεπῶς τὴν σὴν δύναμιν,
καὶ δώρησαι τὴν σὴν χάριν ἐκάστῳ

Ἄχραντε, ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως,
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον,
ὡς ἔχουσα, μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.
Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῶν μοναστῶν καὶ μιγάδων διδάσκαλον,
καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πιστῶν ἀντιλήπτορα,
καὶ ἀσθενούντων ὀξέως ἀκέστορα,
σὲ θεοφόρε Παῖσιε ἔχομεν,
διὸ καὶ ζητοῦμεν τὴν χάριν σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος δ΄.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (στ΄ 17 - 23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθησεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίrete ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.
Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ὅσιε Παῖσιε,
τοῦ Ὄρους Ἄθωνος κλέος,
Σουρωτῆς τὸ καύχημα,
καὶ Φαράσων γόνος ὁ εὐσυμπάθητος,
ἀληθῶς γέγονας,
ἐν ἐσχάτοις χρόνοις,
διὰ τοῦτο καὶ βοῶμέν σοι,
πάσης στενώσεως,
καὶ τῶν ἀδοκῆτων συμβάσεων,
τῆς λύμης τῶν αἰρέσεων,
καὶ ἐπηρειῶν τοῦ ἀλάστορος,
ἀνιάτων νόσων,
ἡμᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας εὐλαβῶς,
μὴ διαλείπης πρεσβείαις σου,
συντηρῶν ἐκάστοτε.

Ὁ Ἱερεὺς τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἀληγνῶν νοσημάτων,

καὶ δαιμόνων μανίας,
καὶ περιστάσεων,
τοῦ βίου πολυτρόπων,
καὶ πάσης κακουργίας,
θεοφόρε Παῖσιε,
τῶν κακοτρόπων ἡμᾶς,
ἐκλύτρωσαι λιταῖς σου.

Ἰατρείας σωμάτων,
καὶ ψυχῆς θεραπείας,
ᾧφθης Παῖσιε,
θεράπων ταῖς εὐχαῖς σου,
διὸ τοῖς ἐθισμένοις,
ιοφόροις σκευάσμασι,
μὴ διαλείπης ἀεὶ,
παρέχων τὴν ὑγείαν.

Τὴν νεότητα πᾶσαν,
ἐκ τοῦ λάκκου ἀγνοίας,
καὶ ἀθεότητος,
καὶ πάσης ἀναρχίας,
Παῖσιε παμμάκαρ,
ταῖς λιταῖς σου ἐξάγαγε,
σὺ γὰρ ἐκτήσω σεμνέ,
μεγίστην παρῤῥησίαν.

Θεοτοκίον

Ἦδυμόλπως Παρθένε,
φοβερὰ προστασία,
ἀκαταμάχητε,
ὑμῶ σου τὴν εἰκόνα,
τὴν ὄντως θεσπεσίαν,
ἦν ἐπ' ὤμων ἐκράτησε,
Παῖσιος ὁ σεμνός,
ὁ δοῦλός σου Μαρία.

Ῥδὴ ἡ'. Τὸν Βασιλέα.

Στήριξον πάτερ,
ἱκετηρίαις πολλαῖς σου,
τοὺς ἐν πάθεσι πληγέντας ἀνιάτοις,
ἐκ τῆς λευχαιμίας,
καὶ τοῦ πικροῦ καρκίνου.

Ἐσμὸν δειλίας,
καὶ τῆς φοβίας σῆ ρώμη,
ἀπομάκρυνον ἐκ τῶν ἱκετευόντων,
σὲ σημειοφόρε,
Παῖσιε θεόφρον.

Ἰῶ πορνείας,
καὶ ἀμαρτὰδων ἀθέσμων,
τῆς νεότητος τὰ πλήθη παραπαίει,

ὄθεν χεῖρα τούτοις,
παράσχου θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένος,
ἐκ τῆς ἀγίας γαστρὸς σου,
ὁ φιλόανθρωπος Δεσπότης καὶ Υἱὸς σου,
Δέσποινα ἐξῆλθε,
τοῦ σῶσαι τοὺς ἀνθρώπους.

Ὦδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴδου ἐν εὐλαβείᾳ,
τείνοντες τὰς χεῖρας,
καθικετεύομεν πάντες Παῖσιε,
μὴ διαλείπης φροντίζων ἡμᾶς ἐκάστοτε.

Ὡσεὶ τροφὸς καὶ μήτηρ,
τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας,
ἐν ταῖς ἀνάγκαις τοῦ βίου Παῖσιε,
ἀεὶ παράσχου θεόφρον αὐτοῖς τὰ χρήσιμα.

Ἡ Σουρωτὴ καὶ Ἄθως,
καὶ πᾶσα Ἐκκλησία,
ἐπικαλεῖται σε πάτερ Παῖσιε,

ὅπως σωφρόνως τὴν τρίβον Χριστοῦ βαδίσωμεν.

Θεοτοκίον

Λοιμοῦ λιμοῦ καὶ ἄλλων,
δεινῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐλπίζομεν τάχιστα,
ἀπαλλαγῆναι ταχέως σεπτὲ Παῖσιε.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῶν Φαράσων θεῖος βλαστός,
Ἄθωνος τοῦ Ὄρους περιάκουστος ἀσκητής,
χαίροις τῆς Ἑλλάδος ὁ φωτιστὴς ὁ νέος,
Παῖσιε τῶν νέων μέγιστε σύμμαχε.
Χαίροις ὁ διδάσκαλος Σουρωτῆς,
τοῦ Σιναίου ὄρους ὁ σεμνότατος ἀσκητής,
χαίροις ἐν Κονίτῃ τῶν συμπατριωτῶν σου,
κατοίκων ὄντως τύπος πάτερ πρὸς μίμησιν.

Ἄνδρας καὶ γυναῖκας ναρκομανεῖς,
καὶ πληθὺν ἀνθρώπων,
δαιμονώντων ταῖς σαῖς λιταῖς,
καὶ τοὺς ἀσθενοῦντας,
πολυειδῶς θεόφρον,
Παῖσιε μὴ παύση
σώζων ἐκάστοτε.

Μοναζόντων ὅσιν τὸν χορὸν,
ταῖς ἱκετηρίαις,
πρὸς Δεσπότην διηνεκῶς,
ὅσιν βοήθει,
ὡς παρρησίαν ἔχων,
Παῖσι μεγίστην,
θεομακάριστε.

Ἔχοντες ὡς μέγιστον θησαυρὸν,
τὸν σὸν τάφον πάτερ,
ἀρυόμεθα οἱ πιστοί,
δύναμιν καὶ θάρσος,
ἐν τοῖς δεινοῖς τοῦ βίου,
Παῖσι παμμακάριστε,
ἄνερ τῆς χάριτος.

Πάτερ ὀσιώτατε τοὺς βροτούς,
τοὺς ὑμνολογοῦντας,
πολιτείαν σου τὴν σεπτὴν,
τῇ ἐπισκοπῇ σου,
προστάτευσον ἐκ βλάβης,
βελίαν τοῦ ἀρχαίου,
τοῦ πολεμήτορος.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων...

Τρισάγιον. Εἶτα ἐκτενὴς καὶ ἀπόλυσις, μεθ' ἣν τὸ παρὸν
Προσόμοιον.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάθη τὰ δυσώδη τῆς ψυχῆς,
καὶ τὰ ἀνομήματα πάντα,
τὰς ἀρρώστιας σαρκός,
καὶ τὰ ἐνεργήματα,
πολυειδῶν φοβιῶν,
τῆς δειλίας τὴν βάσανον,
καὶ πάσης ἀνάγκης,
ἄγχος καὶ δυνάστευσιν,
καὶ τοῦ ἐλθεῖν τὰ κακά,
ὅσιν Παιῖσι σπεῦσον,
ταῖς πρὸς τὸν Χριστὸν ἰκεσίαις,
παῦσαι ἀπὸ πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Δέσποινα πρόσδεξαι...
Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ὁ ἱερεὺς, Δί' εὐχῶν...

Ἀπολυτίκιον
Ἁγίου Παΐσιου Ἀγιορείτου

Ἦχος πλ.α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τῆς ἐνθέου ἀγάπης τό πῦρ δεξάμενος,
ὑπερβαλλούση ἀσκήσει ἐδόθης ὅλος Θεῶ,
καί παράκλησις πολλῶν ἀνθρώπων γέγονας,
λόγοις θείοις νουθετῶν καί προσευχαῖς θαυματουργῶν,
Παῖσιε Θεοφόρε· και νῦν πρεσβεύεις ἀπαύστως
ὑπέρ παντός τοῦ κόσμου ὅσιε.

Ο άγιος Παΐσιος μαζί με τον Μητροπολίτη Λεμεσού
Αθανάσιο, ως Πρωτεπιστάτη του Αγίου Όρους 1992

